

dolga, koščena postava pokojnikova z nekoliko nagnjeno glavo, živih oči, mislečega čela, a izdelanega, trudnega lica. Vzravkala je ta postava glavo, šla globoko po sape, roko položila na srce, potem me pa pogledala tako živo, prodirajoče, a milo in vabljivo, kakor takrat — — —

* * *

Na rantah sem slonel pred romarsko hišo sv. Jošta. Gledal sem v dolino, gledal zelene gozde, gledal travnike in polja — a videl nisem pravzaprav nič. Krog mene tihota; par listov je trepetalo v neslišnem vetrcu, iz doline je odmeval monotoni glas cepca, s katerim je nabijal bržkone kak gostač par snopov celega pridelka. Bil sem neizrecno slabe volje. Pollaščal se me je pesimizem.

Nenadoma sem se bil moral posloviti od prejšnjega ljubega mi kraja, od še ljubših mi ljudi, posloviti od knjig, mojih zvestih družic, svetovavk in tolažiteljic — in prišel sem na goro sv. Jošta sine pera et sacco. — Prišla je k meni moja mati. Kako jo je zdelala takrat pot! Zmučena je sedla in ko je videla, da sin nima ničesar, da nima ne blaga ne posode, da bi postregel njej, in ona postregla njemu, tedaj je sirota bridko zajokala. Materina solza pa je bila zame strup, da sem se vzlovil na vesoljni svet. Tolažil sem jo, šalil se, poljubljal ji solze. — Ona pa je legla utrujena in zadremala . . . Tedaj sem šel vun in poklical bi bil vse tiste, ki so mi častitali na novem poetičnem mestu, poklical predse in jim zabavljal, da bi se sramote razblinili v nič — — Sploh zabavljal bi bil v tisti uri vsemu svetu, vsakemu človeku, da, menda tudi kebru, če bi bil na suhih krakih prigugal trdo telo po peščeni stezi. Tako je bilo meni tedaj — morda bo kdo rekel — smešno — a bilo je . . .

Torej na rantah sem slonel pred romarsko hišo sv. Jošta tedaj, ko se prijavi iz grmovja dolga, črna postava — rajnega Lampeta. Izenadil me je tako, da nisem vedel, ali bi mu hitel naproti, ali bi zbežal, dobro se zavedajoč svojega dušnega stanja. A njegove oči so me že ujele. Lice je bilo nekoliko

zardelo, na njem pa blag, dobrohoten smehljaj. Hitim mu nasproti. Podava si roki, in kot bi najhuje solnce posijalo v črne oblake, da se topé in ginejo — tako je najgorja tema hipoma bežala iz moje duše. Da, saj je bil to obisk učitelja, vodnika, svetovavca, često tolažnika — obisk prvi — da je tudi zadnji, nisem slutil.

Grob dr. Frančiška Lampeta v Ljubljani.

Hotel sem mu prikriti svojo notranjost. A mož ni bil zastonj dušeslovec. Hitro me je spoznal, ga ni vse v redu v mojem srcu. Prijel me je za roko, in šla sva pod staro lipo — proti tistemu križu pod borovcem — do smrti ga ne zabim — in molil sem mu „Confiteor“. Oživel sem se, v meni je začelo zopet vreti, in povedal sem mu, da mi je